SAFİYE ÇETİNKAYA

Sevgiye Uyanış

"Canı nereden yanıyorsa
oradan değişiyor insan..."

ROMAN

4. BASKI

Hayat

Sevgiye Uyanış

© 2020, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-356-0
Sertifika No: 44968

Hayat Yayınları : 729

Roman : 119

Kitabın Adı : Sevgiye Uyanış

Yazarı : Safiye Çetinkaya

Yayın Editörü : Erol Şahnacı

Kapak ve İç Tasarım : Hayat Yayınları

Baskı Yeri & Tarihi : İstanbul, 2022

Baskı & Cilt : BPC Matbaacılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad. No:17
Esenyurt/ İSTANBUL
Tel: (212) 549 53 83
Sertifika No: 48745

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
twitter.com/hayatyayinlari - facebook.com/hayatyayinlari.com

Sevgiye Uyanış

SAFİYE ÇETİNKAYA

Hayat

“Beni,
cam kenarında bir yudum su bekleyen
çiçekler bile hüzünlendiriyor.
Ben sizin zalimliğinize direnemem...”

"Nasipten ötesi yoktur.
Yazılmışsa ilahi kelam,
ne sana fazlası düşer,
ne de boşa kahırlanmaya değer.
Bırak dertlenmeyi, Yaradan hakkında hayırlı olanı eylesin.
Bırak nefsin takdire boyun eğmeyi bilsin.
Sen sabrı sığınak bil ki Rabb'in gönlündekileri
hayra çevirsin..."

Merdivenlerden çıkarken kendini çok bitkin, kirli ve acıkmış hissediyordu. Kapının önüne geldiğinde Leyla'nın evde olduğunu anladı. Bu kızı ev arkadaşı olarak nasıl kabul etmişti ki...

Gerçi üç ay öncesi babasının gönderdiği parayı ilk günden arkadaşlarına peşkeş çekmiş olmasaydı; Özge de ev kirasının çok yüksek olduğundan yakınıp bir üçüncü kişiyi almaları gerektiği konusunda ısrar etmemiş olsaydı, alır mıydı bu kızı ev arkadaşı olarak yanlarına? Almazdı tabii ki...

Leyla gibi tipleri eskiden beri hiç sevmezdi. Bu tipler çok kitap okuyan ama genellikle suskun, sanki suskunluklarının ardında filozof bir kişilik varmış gibi duran tiplerdi. Merve onun hakkında çoktan ön yargısını koymuştu ortaya. Üç aydır aynı evi paylaştığı bu kızı yakından tanımaya hiç yanaşmıyordu Merve.

Tıp bölümünün beşinci sınıfında okuduğunu, üç ay öncesine kadar da iyi ev arkadaşları bulmak için ablasının Cebeci'deki evinde kaldığını biliyordu. Özge ona;

"Kızım, bizim sınıfta Leyla diye biri var. Ailesi Diyarbakır'ın sayılı zenginlerindenmiş. Yan odayı ona verelim, kirayı da üçe

böleriz. Elimizde daha çok para kalır. Hem de Leyla sessiz sakin, iyi bir tip. Huzurumuzu kaçırmaz." demişti.

Leyla'nın hakkında bildikleri bu kadarla sınırlıydı. Zaten daha fazlasını da bilmek istemiyordu Merve. Leyla'nın sık sık mutfağa girerek, Güneydoğu'ya özgü yemekler yapması Merve'nin hoşuna gidiyordu. Antalya mutfağının haricinde değişik mutfak kültürünü ilk defa tadıyordu.

Merve hiç yemek yapmasını bilmezken, kendisiyle aynı yaşıt olan bu karakaşlı, kara gözlü, cılız bünyeli kızın ellerinden bu tatların çıkması tuhaf geliyordu ona.

"Bu kadar matematik ağırlıklı derslere kafa yor, gel evde bilgisayardan güncel olayları takip et, geç bir de mutfakta ıspanaklı börek yap. Yok ya, benim işim değil. Bu tipler böyledir zaten. Mütevazı, becerikli, akıllı gözüküp, üst kademe koltuklara oturuverirler. Ben sizi iyi bilirim, ciğerinizi bilirim! Örümcek kafalılar sizi..." diye içinden söylenip bir yandan da çantasının bir yerlerine gizlenmiş olan anahtarını arıyordu.

Hani kapıdan sızan ıspanaklı börek kokusu da midesinin bayram edeceği haberini veriyordu. "Bilirim, adım atışınızdan neler karıştırdığınızı bilirim... Ne bilirim ki sanki? Kaç tane Leyla gibi tip tanıdım ki? Daha iki yıl oldu Ankara gibi metropolde yaşamaya başlayalı. Birkaç eyleme katıldım diye, polise iki taş attım diye, kantinde üç beş arkadaşa babanın mal varlığından bahsettin diye mi her şeyi bilir, herkesi tanır mı oldun? Öncesi malum, lise yılları, ana kucağı... Vay be Merve, sen de cin olmadan adam çarpmaya kalkıyorsun! Daha un olmadın ki kendini baklava zannediyorsun." diye kendi kendine söylenirken hâlâ anahtarını arıyordu. Öğleden sonraki eylemde sağa, sola kaçarken bir ara çantasını düşürmüştü. Belki de anahtarı o ara kaybetmişti.

Zilin ahenkli çalışıyla kapının açılması bir oldu.

"Hoş geldin, Aaaa bu ne hâl? Ne oldu sana?" diye sordu Leyla. Anlaşılan Leyla'nın bugün okulda dersi yoktu ki, eylemden de haberi olmamıştı. Özge ise bu eylemin baş aktörlerinden olduğu için onun dersi olmasa da kantinde başköşeye sabahtan kuruluvermişti.

"Anlatırım... Börek kokusu mu var? Yoksa bana mı öyle geliyor?"

"Bugün ablama gittim kahvaltıya. Dönüşte de yufka ve ıspanak aldım. Hep beraber yeriz diye. Peki, sana ne oldu böyle?"

"Önce bir duşa gireyim." deyip odasına geçti Merve. Kıyafetlerini çıkartırken üzerine sinmiş olan yanık lastik kokusu midesini bulandırdı. Bir yandan da bugün olanları düşünüp kıs kıs gülüyordu.

Dün akşam Özge odasına girip;

"Yarın dil, tarih ve coğrafya fakültesinin önüne giderek oradaki yoldaşlarla birlikte bizim olanı bize almak için eylem yapacağız. Her şey hazırlandı. Canım, geliyorsun değil mi? Kalabalık olmamız lazım. Gelmezsen vallahi küserim. Kızım, ideallerimiz için bu eylemler gerekli!" demişti. Daha bir sürü laf saymıştı.

Öğleye kadar derse girmiş sonra da eylemin sahneleneceği alanda, Özge'nin yanında kendine bir yer edinmişti. Önce basın açıklaması yapacaklardı, sonrası nasılsa kendiliğinden gelişirdi.

Polis, gösteri için gerekli izin alınmadığını, dağılmaları gerektiğini söylediğinde olanlar olmaya başlıyordu. Gerekli her şey hazırdı. Polisin biber gazına karşılık atkılar, fularlar bağlandı, lastikler meydanda tutuşturulunca her şey tam oldu. Yüksek tonda sloganlar atılıyordu.

"Üniversiteler bizim, hükümet ellerini çek üstümüzden! Üniversiteler bizim…"

İlk başlarda Merve biraz çekingen davransa da üst sınıftan daha deneyimli arkadaşlarının avazı çıktığı kadar bağırdıklarını görünce, cesarete gelip o da gırtlağını yırtarcasına bağırmaya başladı.

"Üniversiteler bizim! Polis defol!"

Şimdi kol kola girip polisin üzerine yürüyorlardı. Omzunda iki yıldız bulunan komiser eline megafonu aldı.

"Bir dakika, sadece bir dakika dinleyin!" diye gür bir sesle bağırınca, ayaklar biraz yavaşladı, sesler alçaldı.

"Evet gençler, okullar sizin ama aynı zamanda şu an derste olan, karşı kantinde oturan arkadaşlarınızın da bu okullar. Hatta sizinle aynı yaşıt olup ama evine ekmek götürmek için kömür madenlerinde, pamuk tarlalarında çalışan arkadaşlarınızın da hakkı var bu okullarda…"

"Hep aynı laflar. Polis defol! Üniversiteler bizim…"

"Dinleyin dedim size! Bu okullar sadece burada toplananların babalarının paraları ile yapılmadı. Neden bizim diye bağırıyorsunuz? Bu okullar benim, senin, köylünün, kentlinin herkesin ödediği vergilerle yapılıyor."

"Üniversiteler bizim. Polis defol…"

"Herkesin hakkı var bu okullarda. Sanki babanızın malıymış gibi zarar veriyorsunuz. Kamunun malına zarar…"

"Üniversiteler bizim…"

"Dağılın!"

"Üniversiteler bizim. Polis defol…"

"Bizi zor kullanmaya mecbur ediyorsunuz…"

"Üniversiteler bizim…"

Sesler biraz daha cılız çıkıyordu ki ortalık birden karıştı. Yeni gelen on kişilik grup polise taş atmaya başladı. Merve onları tanımıyordu. Yüzlerine de hiç aşinalığı yoktu.

"Acaba başka üniversiteden mi ya da mezun öğrenciler mi bunlar? Aman be ne önemi var ki? Eylem işte, insan bu ortamda bağırıp, çağırıp, kol gücünü deneyip, stres atıyor ya... Bana ne üniversitelerin kimin olduğundan!" dedi. Zaten ev arkadaşı onu kalabalık olalım diye çağırmamış mıydı? Şimdi kalabalıkta boş olan yeri dolduruyor, bağırıyor, eline bir taş geçince de polis panzerine atıyordu. Sadece şu lastik kokusu da olmasa iyiydi. Biber gazı, tazyikli su, kargaşa büyüdükçe büyüdü...

Eylem ana caddeye taşmıştı.

"Gözaltına almalar başlayınca, en kestirme yoldan ortalıktan hemen sıvış. Birbirimizden ayrılırsak, beni merak etme. Evde buluşuruz." demişti Özge dün gece. Şimdi kendini dar bir sokağa atıp, olabildiğince hızlı koşmalıydı. Ayak bilekleri çok ağrıyordu, birkaç kez düştüğünden pantolonun dizleri yırtılmıştı. Polis anonslarını ve arkadaşlarının seslerini duymadığı son noktaya kadar koştu. Bir apartmanın kenar duvarına oturdu. Kalbi yerinden çıkacaktı.

"Off be ne eğlenceydi ama…" dedi. Daha önceki katıldığı iki eylemde bu kadar yorulmamıştı. Biraz dinlendikten sonra saçını düzelti, üzerinin tozlarını silkeledi, yüzüne hanım hanımcık bir kız maskesi takarak evin yolunu tutmuştu.

♥ ♥ ♥

"Birini seviyor olmanız onun her hatasını
affedeceğiniz anlamına gelmez.
Sevgi, zorlukları aşmak içindir,
yanlışları örtmek için değil..."

Merve duştan çıktığında mis gibi çay kokusu evi doldurmuştu. Mutfak masasının üzerinde iki tabağa ıspanaklı börek konulmuş, bir tabak yoğurt, peynir, zeytin ve doldurulmayı bekleyen çay bardakları … Leyla, bilgisayarı kucağında, günün haberlerini karıştırıyordu.

"Okuduğu bölümle çok alakası varmış gibi, her gün haberleri, ekonomiyi, siyaseti dinlemekten ne anlıyor ki bu kız?" diye düşündü Merve.

"Bak bakalım Leyla, bizim haberler de var mı orada?"

"Bizim haberler derken? Hayırdır?"

"Kızım bugün yer yerinden oynadı. 'Üniversiteler bizim!' diye eylem yaptık. Sizinkilerle bizimkiler, girdik birbirimize. Az daha polise yakalanıyordum. Biber gazı gözlerimi yaktı ama olacak o kadar. Sen bir de Özge'yi görecektin. Polis panzerinin önünde sırılsıklam oldu, yine de çekilmedi. Bağırmaktan çıldırmış gibiydi. Aferin Özge'ye. Ha o daha gelmedi mi?"

"Hayır."

Leyla gözlerini Merve'den şimşek hızıyla kaçırarak, bilgisayardaki bir başka haber kanalına geçti. Merve arkadaşının tepkisizliğine şaşırdı.

"Bunlar böyledir işte. O kadar şey anlattım, hiç şaşırmadı, bir kelime bile etmedi. Ne olacak filozof geçiniyor, yorum yapmaktan aciz, aptal!" diye düşünüp, gözlerini kısarak, sert bakışlar eşliğinde;

"Bakıyorum da yorum bile yapmıyorsun. Biz bu ülkenin geleceği için uğraşıyoruz. Benim olduğu kadar senin de çocukların rahat etsin diye, ideallerimiz uğruna biber gazı yiyoruz. Sen de akşama kadar evde oturup börek yapıyorsun. Kime ne faydası var bunun?" diyerek sert bir hışımla önünde duran tabağı Leyla'ya doğru itti. Tabak olanca hızıyla kayarak boş duran çay bardağını masadan düşürdü. Şangırtının ardından Leyla sanki bunu bekliyormuşçasına sakin bir edayla eğildi, bardağı masaya, tam da olması gereken yere koydu. Yine aynı sakinlikle çaydanlığı aldı ve bardakları doldurdu. Önce çayı sonra da bir kenara itilmiş olan börek tabağını Merve'nin önüne koydu.

"Seninle tartışacak değilim. Sen anlattın ben de dinledim. Ama börek meselesine gelince; sana, bana, Özge'ye faydası olur diye yapmıştım. Hep dışarıdan yemek yerine bir akşamımızı da beraber sohbet ederek, börekle lezzetlendirelim diye düşünmüştüm. Görüyorum ki olmuyor. Sen baştan bizimkiler, sizinkiler diye ayırıyorsun. Ama bana göre bizimki, sizinki diye bir ayrım yok. Hem kim oluyor bu bizimkiler, sizinkiler? Kim ha?"

Merve böyle bir konuşma beklemiyordu. Sahi kimdi bu bizimki, sizinki? Niye öyle bir ayrım yapmıştı? Kendisi bile bu sorunun cevabını bilemezken, bütün gününü, yaptığı bu ayrımdaki insanlara ayırmış, onca hengâmenin içinde kalmıştı. Şimdi ise tüm vücudu ağrıyordu. Elinin tersiyle ittiği börek, midesinin en ücra köşelerini doldursun istiyordu.Evet, ama kimdi bu bizimkiler, sizinkiler? Değer miydi, şu anki ağrıları bu kişilere? Merve kendi içselliğiyle yüzleşirken, gerçeği kendine bile itiraf edemiyordu.

"Bu kız da çok duygusuz, hiç ideali, amacı yok galiba. Bildiği tek şey kitap okumak. Ne diye yüz göz oldum ki onunla? Yaşadıklarımı anlayamaz. Ne yani Özge yanlış mı yapıyordu? Ya Ali, Buse, Hasan, Selim, Kaya … Ve diğer tanımadığım onca

öğrenci, ya sonraki gelen onlu grup… Hepsi yanlış mı yapıyorlar? Yok canım yanlış Leyla'nın kafasında! İyi yemek yapmanın dışında neden anlar ki bu kız?" diye geçirdi içinden…

Bütün açlığına rağmen böreği elinin tersiyle itmesinin de hiç hoş olmadığını, Leyla tekrar ısrar etse sıcacık çayla ne de güzel olacağını düşündü. Leyla az önceki sakinliğiyle;

"Sen tarih okuyorsun Merve, benden daha iyi bilirsin. Osmanlı İmparatorluğu'nu yıkmak için de zamanında bu tür provokatif eylemlere, isyanlara birçok insanlar alet edildi. O kadar eskiye de gitmeye gerek. Günümüzde, öğrenciler sokakta, sağ solu öldürmüş, sol sağı öldürmüş, ihtilaller, faili meçhul cinayetler, daha bir sürü şeyler... Birileri canı sıkıldıkça güzel yurdumuza çomak sokuyor, sonra da koltuğuna kurulup seyrediyor olanları. Bizler de çok çabuk galeyana gelip dökülüyoruz sokaklara… Bugün senin yaptığın gibi eylemleri dün ağabeylerimiz, babalarımız yaptı. Bugün sizler yapıyorsunuz. Emin ol yarın da başkaları yapacak. Ben bu durumları çok duydum, gördüm…

Bak iki elimde burada işte, bu sağ, bu da sol. Ama görüyorsun değil mi, ikisi de bir vücutta birleşiyorlar. Onun için sağı, solu, sizinki, bizimki yoktur. Sadece 'Bir' olan vardır. Biz hepimiz 'Bir' olandan geldik yine O'na döneceğiz. Aradaki yaşananlar teferruattır. Bense bu kadar küçük teferruatlarla uğraşmak istemiyorum. Gerçekten insanlığa faydalı olmak, çocuklarımızın geleceğini kurtarmak istiyorsak, bilimle, ilimle uğraşarak faydalı olalım. Neden kanserin çaresini bulan insan ben olmayayım ki? Neden sen, şanlı ecdadımızın tarihini Avrupa'da, Asya'da anlatan en güçlü şahsiyet olmayasın ki?"

Kısa süren ama Merve'ye oldukça uzun gelen bir sessizliğin ardından Leyla;

"Çayın soğudu Merve!"

"Amma da çok şey biliyormuş bu kız. Şimdi ben bunun ağzının payını verirdim de… Ne vereceksin Merve? Kız boşuna günceli takip etmiyormuş. Sen de iki yıldır tarih okuyorsun ama tarihimize dair pek bir şey bilmiyorsun. Yakın tarihi seviyorum der geçinirsin. Babanın anlattığı bir iki ihtilal anılarını, gözaltıları, tıpkı askerlik anısı gibi dinledin, geçtin. Şimdi cumhurbaşkanlarımızın isimlerini söyle desen, neydi ya? Atatürk, Turgut Özal, şimdikinin adı… Gül, Abdullah Gül... Diğerlerinin adı neydi ya? 'Üniversiteler bizim!' diye bağırması iyiydi, onların yapılması kararını imzalayan cumhurbaşkanlarımızı bile bilmiyorsun kızım sen. Sağ, sol, birleşen kollar, vücut, bütünlük, birlik... Ha bir de 'Bir' olandan bahsetmişti, bu ne demekti şimdi? Üf, bu kızı anlamak çok zor! Ne olacak, filozof geçiniyor işte!.. Çok görmüş, duymuşmuş böyle durumları. Kim inanır sana? Hadi bul bakalım kanserin çaresini Leyla Hanım!"

Merve kendi içselliği ile hesaplaşırken telefon çaldı.

"Aa, telefonum çalıyor. Hasan arıyor. Günün değerlendirmesini yapacağız galiba. Neyse ben odama geçiyorum. Böreğimi de orada yerim."

Merve acıkmışlığın etkisiyle yüzsüzlük yapıp, börek tabağını da eline alarak odasına geçti.

♥ ♥ ♥

"Beni,
cam kenarında bir yudum su bekleyen
çiçekler bile hüzünlendiriyor.
Ben sizin zalimliğinize direnemem..."

LEYLA'YA DAİR ...

Altı kız çocuğundan sonra doğan biricik oğlunu seksenli yılların öğrenci olaylarında kaybetmek istemeyen Ali Ağa, Eskişehir'de üniversite okuyan oğlu Halis'i bir çırpıda Bitlis'in Ahlat kazasına getirivermişti.

"Neyimize yetmiyor oğlum bunca arazi? Bir çiftlik, üç ev işte hepsi senin. İstediğin gibi ek, biç. Sen benim yüreğime mi indireceksin? Okuyup da ne olacaksın? Sana bir şey olursa anan da, ben de yaşayamayız." demişti. Askerliğin ardından arazilerin başına geçen Halis'in yarım kalan okulu, içinde hep bir ukdeydi. Belki bir gün okuluna tekrar dönerdi.

Babasının yeni açtığı nalbur dükkânının işleri iyiydi. İlçede ilk defa böyle bir dükkân açılmıştı. Dükkânın geliri, kiradaki evler, arazilerin yıllık kârı... Bu kadar iyi giden bir hayatı, önce bir gelin ve sonra da torunlarla süslemek istiyordu Ali Ağa. Oğlunun her şeyi bırakıp tekrar üniversiteye döneceğini söylemesi korkutuyordu onu.

"Hanım, tez elden bu oğlanı evlendirelim de eli, ayağı bağlansın, otursun yanımızda. Okul okul diye maazallah kaybedeceğiz bu çocuğu!" diyordu.

Okulda ne ki? Oralarda fikirler konuşurdu. Ama işte şimdi Ahlat'ta, Pervari'de, Mardin'de, Tunceli'de, Hakkâri'de ve daha

birçok yerde silahlar konuşuyordu. Ahlat'ın dağ köylerinden gelen haberlerde;

"Biri kadın, beş terörist öldürüldü. Üç asker şehit edildi. Köyleri bir gecede boşaltıyorlar, gençleri evlerinden toplayıp dağa kaçırıyorlarmış..." deniliyordu. O zamanlar siyah beyaz televizyonda, tek kanallı dönemde akşam haberlerini pürdikkat seyrediyorlardı. Evdeki sessizlik yatana kadar sürerdi. Bazı bölgelerde sıkıyönetim ilan edildi. Haziranın ilk günlerinde dükkâna giren iki adam;

"Siz burada keyif çatarken, biz dağda k.....ızı üşütüyoruz. Erzaksız kaldık lan, çıkart cebindeki paraları!" deyip cebindeki bir tomar parayı alınca, Ali Ağa korkudan dükkânı kapatıp eve kaçmıştı. Birkaç gün sonra dükkâna yine gelen aynı adamlar;

"Sen burada hükmünü yürütürken, senin davan için biz dağda dişimizin kovuğunu soruyoruz. Yok öyle üç kuruşa beş köfte! Sen hele biraz daha para ver. İki gün sonraya da oğlunu hazırla. Gelip buradan alacağız." diyordu biri, diğeri ise eline geçirdiği çuvala, dükkânda bulunan bıçak, satır, keser, anahtar takımı, hatta kapı kollarını bile dolduruyordu.

"Yok, benim oğlum yok. Allah'ınızı severseniz yapmayın!"

"Sen bizi aptal mı sandın? Halis nerede? İki gün sonra bu dükkânda onu görmüş olacağız. O da bizimle dağa gelecek. Canın isterse artık…"

"Vermem onu size. Defolun, çıkın dükkânımdan!" diye bağırınca Ali Ağa, kırklı yaşlarda, iri gövdeli ve yüzü örtülü olan adam ona doğru yaklaştı ve yakasından sertçe tuttu.

"Bana bak amca, ak sakallı dedemsin demem şimdi buraya gömerim seni. Ya malına, ya canına gelir! Anladın mı beni! Biraz para bul, tarlanı sat, evini sat, salı günü de Halis'i burada isterim, anladın mı? Beni anladın mı?" diye bağırdı. Sonra da ters ters bakarak çıkıp gittiler.

İki gün nedir ki? Polise mi, jandarmaya mı gitse? Yoksa Halis'i yurt dışına mı gönderse? Pasaport, vize hemen olacak işler değil bunlar. En iyisi bir müddet dükkânı kapalı tutmak ve ev halkı ile evde ama evde yoklarmış gibi, perdeleri kapatıp, kimseye gözükmemek…

Loş odanın içinde çoluk çocuk kısık seste televizyon izliyorlardı. Dışarıda birçok yeni olay oluyordu. Ama onlar evlerinde güvendeydiler ya…

Küçük bir ilçenin eksik donanımlı itfaiye arabaları, siren çala çala gidiyordu. Halis, perdenin aralığından baktığında insanların hep aynı yöne doğru koştuklarını, gittikleri o tarafta da gökyüzünü kara dumanların kapladığını gördü. Koşanların ağızlarından dökülenler evin içinde yankılanıyordu.

"Bizim Ali Ağa'nın… Ali Şenöz'ün tarlaları yanıyor!"

"Koşun! Kova, su getirin, traktörleri çalıştırın…"

Traktörler yanan tarlaların etrafını sabanla sürerek, yangının dağılmasını önlediklerinde, iki bin dönüm ekili olan araziden sadece yüz elli dönümü kalmıştı. İşçilerin parası, sulama masrafı, buğday, un ve daha birçok emek havaya uçup gitmişti. Tarlanın kenarında kömürleşmiş buğday tanelerini bağrına basan Ali Ağa;

"Nasıl kıydınız daha olgunlaşmamış bu ekmeklere? Allah'tan bulasıcalar, kör olasıcalar!" diye ağlayıp beddua ederken, vahlanan, tühlenen hatta yangını söndürmeye yardım etmiş olan bir adam kalabalığın arasından sıyrılıp, Ali Ağa'nın omzunu dürterek;

"Ya malına ya canına demiştik... Bu ilk uyarı sana!" deyip uzaklaştı.

"Eyvahlar olsun, vay başıma gelenler! Bu topraklardan kalkan buğday bir şekilde o teröristlerin de midesine gidiyordu. Bunlar yedikleri ekmeğe ihanet ederlerse, canlarımıza da kastederler. Halis'i vermem onlara. Oğlum o benim. Neyimize bizim,

askere kurşun atmak! Benim dedem gazi olmadı mı, ya büyük amcam Sarıkamış'ta kalmadı mı? Bir bir şehit edilen askerlerin dedeleri ile benim dedem Çanakkale'deydi, Sakarya'daydı. Düşmana karşı omuz omuza savaşmışlar, vatan topraklarından atmışlardı düşmanı." diye uzun uzun ağladı Ali Ağa.

Şimdi düşman kimdi? Kardeş kardeşi mi öldürecekti? Tarlaları ateşe veren elle, üzerinde bayrak dalgalanan mezarın sahibinin anaları, babalarıyla aynı havayı solumuyor muydu? Aynı suyu içmiyor muydu? Şimdi ne oldu da kavga ediyordu?

"Vermem Halis'i, kaptırmayacağım oğlumu onlara… Ekmeğinize, aşınıza bakarken askere kurşun sıkmak, eline silah alıp eşkıyalık yapmak bize göre değil. Hem bu dünyamızı, hem de ahiretimizi mahvetmeyeceğim. Benim oğlum katil olmayacak. Allah'a inanan yürekte eşkıyalık sevdası da neymiş?" deyip onca araziyi, çiftliği, üç evi, içindeki mallarla dükkânı yok pahasına satıp bir gecede pılısını pırtısını toplayıp Diyarbakır'a, küçük kardeşinin yanına gelmişlerdi.

Yeni bir düzen kurmak, ev sahibi olmak, iş ayarlamak atmış beşine gelmiş olan Ali Ağa'nın pek ağırına gidiyordu. Yanık buğdayların kokusu ta yüreğine işlemişti. Her aklına geldiğinde ağlıyordu.

Ellerindeki parayla hurdacıların topladığı demirleri satın aldılar, eritip çeşitli nalbur malzemeleri üreten küçük bir atölye kurdular önce.

Yerini, yurdunu bir gecede değiştirip sanki helikopterden yere paraşütle inmiş gibi Diyarbakır'ın kenar mahallesinde beliriveren bu aileye önce hoş gözle bakmadılar. İnsan tanımadığının düşmanıdır ya…

Ali Şenöz'ün cami arkadaşları, Halis'in kahve sohbetleri, hurdacılar ile dostluğu, dul olan ablasının komşu kızlarla halk eğitim kursları, evin yaşlı anasının kuzeydoğu dağlarına bakıp;

"Ah Bitlis'im benim!" deyip ağlayışları arasında mahallede sevilmeye başlamışlardı. Artık halk onları samimi buluyordu. Mehmet amcanın sık sık atölyeye gelip;

"Ali Ağabey, ben de para koyayım, bu atölyeyi büyütelim. Az biraz bu işlerden anlarım." diye ısrarları üzerine, daha sonraları çift vardiya, iki yüz işçiyle çalışacak olan fabrikanın temellerini, iki ortak atölyelerini büyüterek attılar.

Mehmet amcanın büyük kızı Cennet ile Halis'in evlenmeleri bu ortaklığı daha da bir pekiştirdi. İşlerin başına Halis geçti, gece gündüz demeden işçilerle işçiymiş gibi çalıştı.

İki dede ve iki nene, köşelerine çekilmiş Halis'ten olma Cennet'ten doğma Zeynep, Yusuf ve Leyla'nın yaşlılıklarına kattığı güzellikleri tadıyorlardı.

"Önce toprak sahibi Ali Ağa'ydın sonra Ali abi oldun, şimdi de Ali dede olma zamanı… Dedelik de pek bir güzelmiş…" diyerek, kâh Ahlat'ı özlüyor, kâh "Halis'im benim, canımız sağ olsun!" deyip içleniyordu Ali dede.

♥ ♥ ♥

Zeynep, Yusuf'tan iki yaş büyüktü. Leyla bu iki kardeşten altı yıl sonra dünyaya geldi. Belki de kendisi ortaokul yıllarındayken abisi ve ablasının üniversite yıllarında yaşadıklarına, onlardan altı yaş küçük olmasının sebebiyle ağlayarak, odasına kapanarak karşılık vermişti. Ne de olsa daha küçüktü ve olup bitenler onun için çok büyük gözüküyordu. Sadece kendi evlerinde böyle şeylerin yaşandığını sanarak ablası ve abisine hem kızıyor, hem de üzülüyordu. Ama her defasında evdeki yaşanan burhanı iliklerine kadar hissediyordu. Çocuk aklıyla;

"Ben okuyacağım, onlar gibi annemi babamı üzmeyeceğim." diyordu.

Zeynep'in üniversiteye gittiği yıla kadar ufak tefek mali sarsıntılarla birlikte Halis Şenöz'ün evi sıcacıktı. Bağlıydılar

bir birlerine. Ali Ağa gitmesine izin vermediği için tam on beş yıl Halis, Ahlat'ın özlemini çekti. Kolay değildi; çocukluğunu, gençliğini, ilk aşkını, okey arkadaşlarını, son kez kucaklamaya fırsat bulamadığı köpeğini bir gecede bırakıp Diyarbakır'a kaçmışlardı.

Üç çocuk, dedelerinden ve babalarından dinledikleri kaçışı, yeniden ayakta kalmak için debelenişlerini, çok iyi ezberlenen bir hikâye gibi beyinlerine yerleştirmişlerdi. Halis bu sohbetler arasında sık sık;

"Bir şey, birileri, kimler bilmiyorum ama bir el benim hayatıma hep müdahale etti. Yok, şu örgüte gireceksin, yok şu derneğe, şu eyleme katılacaksın. Katılmayınca da üniversite yıllarımı aldılar elimden, kitaplarımı aldılar. Silah kuşan, dağa çık, diye zorladılar, çıkmayınca da gençliğimi, yaşadığım, doğduğum Bitlis'imi aldılar. Kim oluyor da bunlar benim hayatıma yön verme hakkına sahip oluyorlar? Fırsatçılar, emperyalist uşakları, İngiliz oyunları bunlar. Aman yavrularım bu inançsız insanların küçük hesaplarına katılmayın. Biz bu topraklar için düşmanla çarpıştık, bu topraklarda doğduk ve burada öleceğiz. Başka Türkiye yok! Hem insanoğlu bin yıl yaşamıyor. Aha geldik, gidiyoruz. İşte şu kısacık ölümlü dünyada kavgaların arasında silahların gölgesinde olmayın. Biz inançlı insanlarız. Rabbim'in rızasına göre yaşamayı bu dünyadaki tek kazancımız biliriz. Ona göre davranın siz de. Unutmayın Allah sizi annenizden ve benden daha iyi tanır, görür her anınızda. Allah'ın sizi gördüğünü unutmayın." diye nasihat ederdi çocuklarına.

Doksan altı yılının yazında Zeynep'in Ankara'da matematik öğretmenliğini kazandığını duyduklarında sevinç ve korku yine çöreklendi Şenözlerin yuvasına.

Zeynep esmer güzeli, alımlı, zeki bir o kadar da ibadetlerine düşkün bir kızdı. Lisedeki okul birinciliğinin puan tamlamasıyla ilk tercihi matematik öğretmenliğini kazanmıştı. Halis,

haberi duyunca fabrikadaki işçilere dondurma ısmarlamıştı. Ama gel gelelim ana, baba ve Zeynep bir haftalık gelgitlerin içinde bunaldılar. Zeynep okula gitme konusunda kararsızdı. Başını açmak zorunda kalacağı korkusu onun da, ailesinin de içine sinmiyordu.

Ankara'daki üç beş tanıdık arandı soruldu, soruşturuldu. Üniversite başörtülü öğrencileri kabul ediyormuş.

İlk güz yarıyılı biraz sancılı geçti. Zeynep ve Zeynep gibi olan arkadaşlarına sanki farklı bir gezegenden gelmişlermiş gibi bakan diğer öğrencilerin, ara sıra sesleri yükseliyordu.

"Türbancılar, örümcek kafalılar, yobazlar!" diyorlardı. Kantinde sesler daha belirgindi. Zeynep telefonda ailesine ağlaya ağlaya dertlenirken babası;

"Kızım, sakın pes etme! Senden öncekilere de böyle davranıldı. Çoğu korkup okulu bıraktı. Senin korkman gereken onlar değil. Allah'tan korkman gerekiyor. Sen onun rızasına göre yaşıyor musun? Ee tamam işte…"

"Ama baba, ikinci sınıf insan muamelesi görüyoruz. Bu gidişle başı kapalı okula almayacaklarmış bizi. Arkadaşlar öyle söylüyor."

"Yok kızım, olur mu öyle şey? Koca üniversiteler yarım metre bezle mi uğraşacak? Oralarda çok değerli hocalar var. Onlar senin beyninin içindeki bilgilere bakarlar. Başını örten örtüden onlara ne? Sen içini rahat tut. Müsterih ol."

Olmadı işte… İkinci yarıyıl kılık kıyafet kanunun A bendinin bilmem kaçıncı maddesi gereğince okullara başörtülü girmek yasaklanmıştı. Zeynep iki ay perukla gitti okula ve onun gibi yaşayanlar da. Peruklu başlar da göze batmaya başlayınca koskoca üniversitelerin kapıları kapatılıverdi bu kızlara.

Günlerce kapıların önlerinde toplanan başörtülü kızlar, eğitim veren bu okullara girmenin yollarını aradı. Alınlarının

aklarıyla kazandıkları bölümleri, inançlarının gereği örtükleri başları yüzünden okuyamıyorlardı.

Kapıdaki bekleyiş sürdükçe devamsızlıklar artıyor, tek tek derslerden kalınmış oluyordu. Onlar kapıda beklerken birçok aklıselim, başı açık kız arkadaşları da, erkek arkadaşları da onlara katılıyor, destek veriyordu. Onların da devamsızlıkları artınca birer birer içeri giriyorlardı.

Zeynep önündeki dev demir kapıyı cezaevi parmaklıklarına benzetiyordu. Kapının dışı cezaevi iç kısmı özgür dünya idi onun için. Beklemekten yorulup kapının dışa doğru olan beton çıkıntısının üzerine çantasını koyup oturduğu bir gün, aynı sınıfı paylaştığı kız arkadaşlarından birinin;

"Zeynep, kaçıncı yüzyılda yaşıyoruz be kızım? Niye inat ediyorsun? Çıkar başındaki şu çuvalı, gel bizimle derse. Millet milenyum çağında, sen de okumak yerine illa da bürüneceğim diye tutturuyorsun. Ne anlam taşıyor ki başındaki o çuval? Hadi çıkar, gel ben çıkartayım." deyip onun başörtüsünü çekiştirmeye başlamıştı. Zeynep konuşacak mecali bile kalmamışken arkadaşının çekiştirmesiyle boş bulunup yere yuvarlandı. Toparlanıp yerden kalkmaya çalışırken, kendisini çekiştiren arkadaşı, geride kahkahalarla onları seyreden grubun arasına karışıp, demir kapıdan içeri girdiler. Şannkk!… Kapı yine kapanmıştı. Ağlamaları beğenmiyordu Zeynep. Neydi bu insanların kılla, örtüyle dertleri?

"Başları göğe mi değecek benim kara saçlarımı görünce? Saçıma göre mi not alacağım? O çok özendiğiniz Avrupalıların filmlerinde bile İncillerini okuyup, boyunlarındaki haç işaretli kolyelerini gerile gerile gösterdiklerini görmüyorlar mı bu insanlar? Onlar inançlarını öyle gözler önünde sergilerken benim başımı kapattığıma niye kızıyorlar? Hiç mi duymadılar bizim kutsal kitabımız Kuran-ı Kerim'in sözlerini? Daha neyin derdinde bu insanlar? Bizleri yaratan Yüce Yaratıcı böyle iste-

miş. Eğer inanıyorsak inandığımız gibi olmamız gerekmiyor mu?"

Zeynep'in durumuna üzülen diğer kızlar;

"Bunlar vicdansız, bizi içeri almayanlar da merhametin zerresi yok." deyip demir kapının parmaklıklarına yapışıp vuruyorlar ve bağırıyorlardı.

"Bu üniversiteler sadece içeriye girenlerin hakkı değil. Okumak bizim de hakkımız. Neden almıyorsunuz bizi içeri?"

Güvenlik, sesleri cılız çıkan bu kızlara yaklaşıp;

"Burada bağıramazsınız. Sizi içeri almayan ben değilim. Biz emirlere uyarız. Dağılın şimdi!" dedi.

"Ne olursunuz açın kapıyı!"

"Bakın benim yapabileceğim bir şey yok…"

"Bu kapıyı kim açacak bize?"

"Bilmiyorum; rektör, dekan, başbakan kanun ya da anayasa bilmiyorum işte. Ama bana başörtülü kızları içeri almamam emredildi. Gidin derdinizi başka makamlara anlatın!"

Bekleyiş sürdükçe sinirler daha da geriliyor, sesler daha da gürleşiyordu. Sonunda eylem yaptıkları gerekçesiyle beş tanesi başı açık, yirmi sekiz kız karakolda buldular kendilerini. Bir sürü soru...

"Bir örgütle bağlantınız var mı?"

"Lideriniz kim?"

"Eylem için izin aldınız mı?"

…

"Ne örgütü, ne eylemi? Biz okumak istiyoruz. Okula gireceğimiz güne kadar o kapıda bekleyeceğiz." dedilerse de kimse onları dinlemedi. İfadeleri alındı ve gece yarısı serbest bırakıldılar.

Zeynep bulduğu ilk ankesörlü telefondan evi aradı. Tele-

fonda ana kız ağlaşırken seslere uyanan babası eline aldığı telefonda;

"Üzülme kızım! Bu kadar insan okullardan uzaklaştırılamaz. Devlet bu duruma mutlaka bir çözüm bulur. Biraz daha beklemekte fayda var." dedi.

Ertesi gün, sonraki hafta bekleyiş hep sürdü. Ne kapılar açıldı, ne de başlar. İçerideki öğrencilerin bazen üzülen, bazen de alaycı bakışları, dışarıdakilerin "Okuma hakkımızı kimse elimizden alamaz!" bağırmaları ve yine karakolda son bulan bir gün... Bu defa sayılarının az olmasına rağmen daha çok soru ve daha uzun bir gece. Zeynep ağladı nezarethanede. Son zamanlarda ne kadar da çok demir parmaklıklar arkasında bekliyordu. Soğuktu, sertti demirler. Oysa babası bu demirleri eritiyor, yumuşatıp ihtiyaca göre türlü şekiller verip binlerce insanın hizmetine sunuyordu. Yumuşak ve sert, aynı demir, aynı madde... O maddeden oluşan bu parmaklıklar şimdi aman vermiyordu Zeynep'e.

Bir polisin cep telefonundan babasını aradı ve sadece;

"Baba gelin, beni götürün." diyebildi.

Ankara nere? Diyarbakır nere? Annesiyle babası uzayıp giden kilometre taşlarına aldırmadan öğleye doğru kızının kaldığı evde soluğu aldılar.

Gerekirse başbakana, reisicumhura giderim, diyen baba, çok zor randevu aldığı rektör yardımcısından, başı örtülü kızının okula hiçbir zaman alınmayacağını öğrenince, tartışmalı hatta kavgaya varan görüşmenin ardından salondan çıkarken;

"Vah benim kızıma, senin de mi okuma hakkını elinden aldılar?" deyip, ıslanan gözlerini, kapıda babasından bir umut bekleyen Zeynep'ten kaçırmıştı. Sımsıkı sarılıp kızına;

"Gidelim Zeynep'im. Belki bir gün bu düzen değişir. Sen de yeniden okuluna dönersin. Üzülme kızım, biz hep yanındayız. Gurur duyuyoruz seninle…" dedi.

Bir türlü kendilerine doğru yaklaşmayan, uzadıkça uzayan Diyarbakır yolu ve arabadaki derin sessizlik…

Halis, üniversiteyi yarım bırakmıştı ve şimdi aynı durumu yaşayan kızını eve götürüyordu. Bir baba olarak elinden bir şeyin gelmemesi onu kahrediyordu.

Annesinin, "Dışarı çık, arkadaşlarına git, biraz dolaş!" ısrarlarına rağmen Zeynep, evin bir köşesinde suskunluğa hapis etti kendini. Küstü herkese. Sık sık Leyla ile yedi aylık okul hayatını, kapı önündeki bekleyişleri, karakolda yaşadıklarını paylaşıyordu. Ankara'yı çok sevmişti ve özlüyordu.

Evdeki suskunluk, Zeynep'in kırılganlığıyla sancılı geçirilen bir yaz mevsimi ve Yusuf'un İstanbul'da makine mühendisliğini kazanması… Hepsi üç aya sığdırıldı.

Şimdi de İstanbul yolu görünüyordu Şenözlere. Halis;

"En azından bu erkek. Baş açtındı, kapattındı derdi olmaz. Okulu bitirir gelir. İşlerin başına geçer. Belki de ikinci bir fabrika kurmak için makinelerin projesini yapar, üretir. Yapar benim oğlum." diye sevinmişti.

Yusuf çok çalışkan bir çocuktu. Doksanın altında notu yoktu. İstanbul'u, okulunu, arkadaşlarını seviyordu. Annesi, babası ikinci bir hezimeti kaldıramazdı. Okul bitince işlerin başını geçecek ve daha da büyütecekti Şenöz soyadını…

♥ ♥ ♥

Üçüncü sınıfın ortalarında Yusuf'un hayatı çalkalanmaya başladı. Rüzgârın önündeki yaprak gibi Dilara'nın peşinde savruluyordu. Gençliğin hezeyanlarını yaşıyordu. Sevdikçe, yüreğine Dilara'yı yerleştirdikçe bütün ahlak kurallarını yitirdiğini, arkadaş çevresini değiştirdiğini, okulu astığını ve gittikçe zehirlendiğini iş işten geçtiğinde anlayacaktı.

Dilara çağın en kötü hastalığına tutulmuş bir uyuşturucu bağımlısıydı. Yusuf onu bu illetten kurtarmak için bildiği bütün yolları denedi. Bu yolların en çetrefillisine;

"Beni seviyorsan sen de bırakırsın, bak ben de içeceğim. Zehirleyeceğim kendimi. Ölürsek beraber öleceğiz." diyerek girmişti. Bir kereden bir şey olmazdı ya! Sonunda sevdiği kızı da kurtaracaktı ya! Dilara onun zehirlenmesini istemezdi ya! Ya…

Sevgi bir yere kadardı. Yaradan'a sevginin azalıp, faniye sevginin arttığı zamanlarda şeytan türlü oyun oynardı insana. Aklını çelerdi. Ya nefis! Onun da yaptığı fenalıklar hiç de azımsanacak gibi değil…

Nefis, emzikli çocuk gibidir. Onu kendi hâline bırakırsan daha çok emmek ister. Eğer sütten kesersen o da vazgeçer…

Dilara'yı bu uyuşturucu illetinden kurtarmak uğruna her gün kendini zehirleyen Yusuf beş dersten kalmıştı bile.

Yusuf'un Dilara'yı tanımadan önceki arkadaşlarından biri Halis Şenöz'ü arayarak:

"Amca ben Yusuf'un bir arkadaşıyım. Çok acele buraya gelin. Yusuf ölüyor!" dediğinde, baba oğlunu görene kadar zaten ölüp ölüp dirilmişti.

Halis, iftihar ettiği, yerine veliaht tuttuğu oğlunu, İstanbul'un Tarabya semtinde bir evde yarı ölü buldu. Hastanede, aşırı dozda uyuşturucudan komaya girdiğini, kendine gelmesinin biraz zaman alacağını öğrendiklerinde bütün aile, tanıdık oldukları suskunluklarına geri döndüler.

Yoğun bakımın önünde, duvar dibine çömelmiş Kur'an-ı Kerim okuyan ve sürekli dua eden annenin gözleri pınar olmuş akıyordu. Leyla ve Zeynep birbirlerine bakıp gözleriyle konuşuyorlardı. Babanın hâli ise içler acısıydı. Güzel ahlak ve terbiye ile yetiştirdiği oğlunun, uyuşturucu kullanması onu öfkelendiriyor bir yandan da kaybetme korkusu bütün bedenini acıtıyordu. Bir sağa bir sola gidip gelen Halis, komadan çıksın diye dua ettiği Yusuf'unu bekliyordu.

"Sen'den geldik yine sana döneceğiz Allah'ım. Varlığına ve birliğine inanıyorum. Şu an bana vereceğin her hayra muhtacım, Yusuf'umu bana bağışla..." diye yakarıyordu Allah'a.

Baba her ıssız köşede ağlayarak dua ediyordu.

"Mucize kurtuluş bu, oğlunuz iyileşecek ama bu biraz da size bağlı. İyi bir tedavi, sıkı takip ve ilgiyle iyileşmesine siz de yardım ediniz." dedi doktor. Oğullarını ilk gördüklerinde anası ellerine kapandı.

"Neden yaptın ay oğul? Allah'tan korkmadın mı? Ya bizi hiç düşünmedin mi? Bir kız kendi canından daha mı önemliydi?"

Yusuf'un dudaklarından tek bir cümle döküldü:

"Kurtarın beni baba!"

Bu onların Yusuf'u muydu? Gözlerinin altı kararmış; zayıflamış, ufalmıştı sanki yatağın içinde. Leyla abisini ilk gördüğünde çok korkmuştu. Kendisine ders çalıştıran, yaramaz bir çocuk gibi evi dağıtan, şakalaşan, anasından makas alıp "Fındık kurdum benim!" diyen abisi bu muydu? İnsan sevince böyle mi oluyordu? Günlerce hastane koridorlarında ağlamıştı Leyla. Babası;

"Düzelecek her şey." diyordu sürekli.

Polis sorgusunun ardından Yusuf'u AMATEM'e yatırdılar. Leyla ablası ile Diyarbakır'a döndü. Babası ara sıra gelip işleri kontrol ediyor sonra da İstanbul'a dönüyordu. Annesi oğlunun yanından ayrılmıyordu. Böylece sürüp giden iki ayın sonunda Şenöz ailesi Diyarbakır'daki sıcacık yuvalarında birleştiler. İki kız kardeş, anne, baba Yusuf'a karşı hassas davranıyordu. Babası düzelecek her şey demişti, ama olmadı...

O halim, selim çocuk gitmiş yerine çok sinirli, en küçük bir şeyde bağırıp çağıran, hatta zaman zaman annesini ve kardeşlerini iteleyip, kakan öfkeli bir Yusuf gelmişti. Çoğu vaktini odasında geçiren Yusuf, ara sıra gözleri kan çağına dönmüş ve zangır zangır titrer bir hâlde evin içinde sağa sola dolanıp;

"Biraz hava alacağım, dışarı çıkıyorum, üstüme gelmeyin!" diyerek evden çıkıyordu. Sonra da sesiz sakin eve gelip;

"Başım ağrıyor, yatacağım." diyerek yine odasına kapanıyordu. Yine dışarı çıktığı bir gün, parkta Yusuf'u herkesten saklayan en tenha yerdeki o bankta yerini aldı Yusuf…

"Nerelerdesin Dilara? Neden bakmıyorsun telefonlara? Seni kurtaracağım derken kendimi kaybettim ben. Kendinden bana hatıra bıraktığın şu kanımdaki zehir seni ve senli günleri unutturmuyor bana. Şu anki geldiğim bu, son nokta… En büyük yenilgim oldun sen."

Yusuf, beyni ile kalbi arasında gelgitler yaşadıktan sonra kanının o ne menem lanet zehiri özlediğini hissedip, damarlarına enjekte etti. Çok geçmeden de kendinden geçti.

"Bu koku... Allah'ım inanamıyorum. Yağmurdan sonraki toprak kokusu, tıpkı sen kokuyorsun. Yüzüme vuran her damlada sen varsın. Ah Dilara!.."

Yusuf, bir ara gözlerini araladı.

"Neresi burası? Her yer yeşillik. Neden sırılsıklamım? Öldüm mü acaba? Gasilhanede vücudumu yıkıyorlar herhâlde." diye düşündü. Sonra yine kendinden geçti.

"Ölmüş olamam, az sonra musalla taşında duran cenaze ben mi olacağım? O kazılan mezara ben mi gireceğim? Ya sonrası… Allah'ım… Bunlar zebaniler mi? Bırakın kollarımı, bırakın omuzlarımı, canımı acıtıyorsunuz. Dokunmayın. Bırakın beni… Aman Allah'ım senin kusursuz yarattığın o bedenin canına kıydım ben! Ben beni öldürdüm. Allah'ım nasıl çıkacağım karşına? Ben ne kadar da nankör olmuşum. Bana verdiğin sayısız nimete karşılık ettiğim teşekkür böyle mi olmalıydı? Azabından çok korkuyorum. Lütfen Allah'ım, beni öldürme! Geri gönder, ölmek istemiyorum! Daha çok gencim ve bu gençliğime bir hiç uğruna kıydım. Hatamı yeni anlıyorum. Daha iyi

olacağım. Yalvarırım Allah'ım affet beni… Affet beni… Affet beni…"

Parkın temizlik işçisi en köşedeki bankın üzerinde titreyerek yatan, ne konuştuğu anlaşılmayan bu genci tanıdı. Yıllardır ramazan ayında evlerine erzak gönderen Halis Şenöz'ün oğlu Yusuf'u, omuzlarından sarsıyor;

"Yusuf, oğlum kalk. Ne oldu sana? Parkın fıskiyeleri çalışmış, ıslanmadık yerin kalmamış. Yusuf, kalk hadi oğlum, ne diyorsun anlaşılmıyor. Yusuf... Yusuf …"

Halis, oğlunun yine uyuşturucu komasına girdiğini öğrendiğinde bu defa daha köklü bir çözüm bulmanın yollarını aradı. Bağımlıların yattığı serviste Yusuf, aynaya bakamıyordu. Utanıyordu kendinden. Sanki ne kadar da gerçekti o mezarın içi. Ölüm yanındaydı. Çaresizdi ve sığınağının Yaradan olduğunu biliyordu. Uyuşturucudan sonraki yaşamın ilk basamağına dualarla geçti…

"Allah'ım, bana ikinci bir şans verdin, ben de sana söz verdim. Bu emanet bedene benim kendi ellerimle kıymam günah. Bana emanet verilen ellere, ayaklara, gözlere, kalbe güzel muamele etmedim. Rabbim, ben kendime çok zulüm ettim. Tertemiz yarattığın bedenimi zehirledim. Ölümün korkusunu yaşadım. Ölmeyi çok isterken aynı anda ölmemek için yalvardım. Nasıl da aptalım…

Bu illetten kurtulmazsam Allah'ım, bana verdiğin bu ikinci şansıda değerlendirememiş olacağım. İşte o zaman zebaniler gerçekten boğazıma yapışacak. Allah'ım bana yardım et! Bu defa başarmak istiyorum. Kalbimdeki sevgiden, kanımdaki zehirden kurtulmam için bana yardım et. İnsanların ümmet ümmet haşr olacağı, o elim günde Peygamberimiz'in sancağının altında alnı ak, defteri ak, mizanı ak olanlardan eyle…"

Her gün hastane odasında, buz gibi suyla abdestini alıp na-

mazlarını kılıyordu. Uzun ve zorlu tedavi sürecinin ardından yine evine döndü Yusuf. Bütün aile, etrafın laflarına kulaklarını tıkayarak Yusuf'la ilgilendiler. Annesi, duyduğu koca karı ilaçlarını yaptı. Halis, yarım gün fabrikada kalıp bütün gününü evde, oğlunu göz hapsinde tutarak geçirdi. Zeynep, Yusuf'un en sevdiği yemekleri pişirdi. Leyla, okul çıkışı aldığı, bağımlılıktan nasıl kurtulunacağını anlatan, makine çizim projelerinin toplandığı kitapları ve komedi yüklü romanları doldurdu eve. Ağır, aksak ilerleyen ev ortamında Yusuf'un titremeleri sık sık oluyordu.

Halis Şenöz, her gün fabrikaya oğlunu da götürmeye başladı. Yanından ayırmamaya kararlıydı. Küçük sorumluluklar vererek kafasını işle meşgul ediyor, ara sıra da işçilere yardım edelim bahanesiyle ağır beden gücü gerektiren işleri yaptırtarak, oğlunun vücudunun yorulmasını sağlıyordu. Yusuf, yavaş yavaş toplum içine karışmaya başlamıştı ama titremeleri, nefesi kesiliyormuş gibi olan hâlleri birkaç ay daha devam etti.

Yusuf'un kırılganlığı ve yürek acısı ta ki evlenip küçük Ali'nin doğduğu günlere kadar sürdü.

Zeynep, öğrenim görme hayali ile geldiği ve büyük bir hezimete uğrayarak ayrıldığı Ankara'ya öğretmen Erkan ile evlenince tekrar geldi ve yerleşti.

Leyla, babasının kaçış öykülerine, ablasının hayal kırıklıklarına, abisinin uyuşturucu komalarına, yufka yürekli analarının güçlü gözükmek için çırpınışına tanıklık etmişti...

Hani Merve Leyla için "Bu kız neden anlar ki!" demişti ya…

Leyla işte böyle bir ortamdan geldiği için, eyleme katılmak, nezarethane, okuldan atılma, uyuşturucu gibi olayları bire bir yaşamıştı. O nedenle her şeyden uzak kalarak bir an önce okulunu bitirip doktor olma derdindeydi.

"Işık renk için varsa, âşık da denk için vardır.
Denklik nedir?
Korkana ümit olmak, sevene sadık olmaktır… "

Merve çok korkmuş bir şekilde Leyla'nın yanına geldi.

"Polisler eylemde Özge'yi gözaltına almışlar, şimdi karakoldaymış. Hasan söyledi. Çok korkuyorum Leyla. Acaba beni de götürürler mi?"

"Önce sakin ol, gel otur şuraya. Eyleme katılırken sonucunun böyle olacağını bilmeliydin."

"Bilmiyordum. Özge'nin aklına uydum. Şimdi sen de beni sinir edecek konuşmalar yapma. Polisler gelip beni de götürürlerse, vallahi babam öldürür. Ne yapsam ki? Başka arkadaşlara mı gitsem?"

"Özge ya da diğer tutuklananlar senin adını söylemezlerse bir şey olmaz. Ama senin adını da verirlerse, nereye gidersen git polisler seni bulur. Şimdi sakin ol. Biraz beklemekte fayda var. Dua edelim ve sen de 'la havle' çek."

Merve korkudan titriyordu, Leyla'nın sakinliği de onu çıldırtmaya yetmişti… Yine kendi içselliğiyle konuşmaya başladı.

"Tabii onun tuzu kuru. Sinir ediyor bu kız beni! Eğer polisler beni de götürürse, gör bak böyle sakin olacak mısın? Ben de eylemde senin de olduğunu söyleyeceğim. Ah Özge, neler açtın başıma?"

Merve odasında bir o yana, bir bu yana gidip gelip, her duyduğu araba sesinde perdeyi aralayarak dışarı bakıyordu. Sanki yıllarmış gibi sürüp giden iki saat geçirdi.

Sevgiye Uyanış

SAFİYE ÇETİNKAYA

Yanmak;

Uçurum gibi derinleşen sessizliklerde "En güzel mevsimi bitiyor ömrümün" demek yerine; "Beni merak et, sor beni. Ben öyle iyi olurum" diyecek cesareti bulamamak mıydı?

Çareler varken çaresiz kalmak mıydı yanmak?

Yoksa sadece ten yakınlığını mı aramaktı?

Yanmak belki de yanlış yerlerde yanlış sevdaları aramaktı…

Bazen hayat insanı öyle bir noktaya getiriyor ki; her Mecnun Leyla'ya meftun olmuyor…

www.hayatyayinlari.com

9 786051 513560

twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
Instagram.com/hayatyayinlari